

Arrest

nr. 174 794 van 16 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 8 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. In 2007 diende verzoeker volgens zijn verklaringen een eerste asielaanvraag in bij de Griekse autoriteiten. Verzoekers vingerafdrukken werden op 19 oktober 2007 afgenomen in Griekenland. Hij stelde dat hij zonder het resultaat van deze procedure af te wachten in 2009 is teruggekeerd naar Pakistan.

1.2. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 31 oktober 2011 België is binnengekomen, diende op 7 november 2011 een asielaanvraag in.

1.3. Op 29 februari 2012 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoeker stelde dat hij in 2012 en 2013 ongeveer een jaar in Frankrijk heeft verbleven.

1.5. Verzoeker heeft volgens zijn verklaringen in 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.6. In maart 2016 werd verzoeker, naar aanleiding van een politiecontrole, overgebracht naar het gesloten centrum te Merksplas.

1.7. Op 25 mei 2016 weigerde verzoeker een voorziene repatriëring.

1.8. Op 14 juli 2016 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in. Hierdoor werd een repatriëring die was voorzien op 18 juli 2016 geannuleerd.

1.9. De Commissaris-generaal nam de tweede asielaanvraag in overweging en op 25 augustus 2016 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker op 26 augustus 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 14/07/2016

Overdracht CGVS: 26/07/2016

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 57/6/2, derde lid van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat binnen een korte termijn een beslissing moet genomen worden.

U werd op 5 augustus 2016 van 14.00 uur u tot 17.03 uur, en op 22 augustus 2016 van 10.04 uur tot 12.22 uur gehoord via een videoconferentie door het Commissariaat-generaal in aanwezigheid van een tolk die het Punjabi machtig is. U bevond zich op dat ogenblik in het gesloten opvangcentrum te Merksplas.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u op 6 februari 1987 geboren in het dorp Kot Gora, gelegen in het district Hafizabad, de provincie Punjab, Pakistan. U beschikt over de Pakistaanse nationaliteit, bent soenniet en behoort tot de Rehmani kaste.

U verliet Pakistan voor de eerste maal in 2007 omdat u wilde reizen. U reisde naar Griekenland met een vals paspoort dat op uw naam stond. Tijdens uw verblijf in Griekenland diende u een asielaanvraag in. Uw vingerafdrukken werden er op 19 oktober 2007 genomen te Tayros. Gedurende uw verblijf in Griekenland vroeg u een National Identity Card for Overseas Pakistanis (NICOP) en paspoort aan. Zonder het resultaat in verband met uw asielaanvraag af te wachten keerde u in 2009 terug naar Pakistan op vraag van uw ouders.

Na uw terugkeer naar Pakistan werkte u als goudsmid bij uw broer en was u chauffeur voor het bedrijf UPhone. Tijdens deze periode begon u een geheime relatie met S. (...). Haar vader was adviseur voor de Pakistan People's Party (PPP) en haar broer bij de Pakistan Muslim League (N). In september 2011 werd Sameena op een dag bewusteloos waarna haar familie haar naar het ziekenhuis bracht. Daar kwamen ze te weten dat ze zwanger was. Ze vertelde aan haar familie dat u de vader van het kind was. Enkele dagen later kwam haar familie naar uw huis en zeiden ze aan uw familie en dorpsgenoten dat u hun eer had geschonden. Ook schoten ze in de lucht en zeiden ze dat ze u zouden vermoorden. Nadat u thuiskwam vertelde u uw familie alles. Uw familie was boos en u ging overnachten op een verblijfplaats van uw werk. De volgende dag belde uw familie u om terug naar huis te komen. Op 23 september 2011, wanneer u terug naar uw huis in Kot Gora ging, werd u beschoten door twee mannen op motorfietsen. De mannen waren onherkenbaar en u vermoedt dat ze werden gestuurd door de familie van S. (...). Nadat u in uw dorp aankwam, ging u naar het politiestation om klacht in te dienen maar de politie weigerde uw klacht te aanvaarden. U had de gezichten van uw belagers immers niet gezien en de familie van S. (...) had een sterke (politieke) invloed. Op aanraden van uw familie en dorpsgenoten besloot u om uw dorp te verlaten, en verbleef u tot aan uw vertrek uit Pakistan bij uw tante in Gujranwala.

U verliet Pakistan voor de tweede maal op 23 oktober 2011. U reisde met behulp van een smokkelaar die u voorzag van een vals paspoort van Pakistan naar Turkije. Na uw vertrek uit Pakistan, op 30 december 2011, had u telefonisch contact met S. (...). Haar broer hoorde jullie bellen en heeft haar nadien vermoord. Haar vader heeft een klacht tegen hem ingediend. Enige tijd later trok hij de klacht terug in.

U kwam aan in België op 31 oktober 2011 en diende op 7 november 2011 een asielaanvraag in. Op 29 februari 2012 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van

de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers geen geloof gehecht aan uw asielrelaas. Zo verzweeg u aanvankelijk uw verblijf in Griekenland, was u niet in staat om uw terugkeer naar Pakistan aannemelijk te maken en werd er verder geen geloof gehecht aan de problemen die u in Pakistan zou ondervonden hebben.

U verbleef ongeveer één jaar lang, van 2012 tot 2013, in Frankrijk. Op 26 maart 2013 diende u een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980.

In maart 2016 werd u na een politiecontrole overgebracht naar het gesloten opvangcentrum te Merksplas. Op 25 mei 2016 weigerde u een voorziene repatriëring. Op 14 juli 2016 diende u een tweede asielaanvraag in waardoor een voorziene repatriëring op 18 juli 2016 werd geannuleerd.

Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legde u op 5 augustus 2016 volgende fotokopieën (tenzij anders vermeld) neer: uw laissez-passer, uw contract bij UPhone, een document in verband met het werk bij uw broer, een papier van de post (origineel), nieuwsartikels i.v.m. eerwraak in Pakistan, een document i.v.m. getuigenissen van dorpsgenoten, uw aanvraag van artikel 9bis, een First Information Report (FIR), een post mortem rapport, een boete (België) en een flyer in verband met de politieke activiteiten van de familie van S. (...). Op 22 augustus 2016 legde u fotokopieën van uw identiteitskaart, van twee pagina's uit uw paspoort voor en van een NICOP.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiaire Beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er kan door verschillende opeenvolgende vaststellingen van leugenachtige en tegenstrijdige verklaringen immers geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw asielrelaas en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient het CGVS u erop te wijzen dat uw eerste asielaanvraag werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag louter uw initiële vrees, die reeds ongeloofwaardig werd geacht in het kader van uw eerste asielaanvraag, herhaalt, wijzigt niets aan de appreciatie van uw asielaanvraag. Uw verklaringen beperken zich immers opnieuw tot het herhalen van uw initieel aangehaalde vrees. Ook de door u toegevoegde fotokopieën die u op 5 augustus 2016 voorlegde ter ondersteuning van uw beweerde problemen in Pakistan wijzigen niets aan de beoordeling van uw asielaanvraag. Er werd immers in het kader van uw eerste asielaanvraag geen geloof gehecht aan de door u aangehaalde problemen. Bovendien legde u slechts fotokopieën neer van deze documenten en beschikt het CGVS over informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier waaruit blijkt dat corruptie en documentenfraude veelvuldig voorkomen in Pakistan. U gevraagd naar de originele documenten van deze fotokopieën, verklaarde u dat u deze niet meer vindt en u op verschillende plaatsen hebt gewoond (zie gehoorverslag CGVS 1 p.15;17/22). Dat u zo onzorgvuldig met originele bewijsstukken ter ondersteuning van uw asielaanvraag zou hebben omgesprongen maar de fotokopieën van deze documenten wel kan voorleggen is niet geloofwaardig. Bovendien ondermijnt deze verklaring de door u aangehaalde vrees waarvoor u Pakistan diende te ontvluchten. U werd immers reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag gewezen op het belang van (originele) documenten. Betreffende de voorgelegde nieuwsartikels dient het CGVS op te merken dat deze louter verwijzen naar andere incidenten die zich hebben voorgedaan in Pakistan en zijn deze geenszins van toepassing op uw persoonlijke situatie (zie gehoorverslag CGVS 2 p.5/13).

Ten tweede dient het CGVS u te wijzen op de lange termijn tussen uw eerste en uw tweede asielaanvraag. U verkreeg reeds een weigeringsbeslissing op 29 februari 2012 en ging niet in beroep tegen deze beslissing. Ondanks uw bewering een gegronde vrees voor vervolging te kennen diende u pas op 14 juli 2016 een tweede asielaanvraag in. U gevraagd naar de reden van uw laattijdige tweede asielaanvraag, haalde u financiële redenen aan, verklaarde u dat niet over een advocaat beschikte en verwees u naar het feit dat u een regularisatieaanvraag indiende in 2013. Ook verklaarde u dat u enige tijd in Frankrijk heeft verbleven. Verder stelde u dat uw vrienden u hadden aangeraden om geen tweede asielaanvraag in te dienen omdat u niet over een advocaat beschikte. (zie gehoorverslag CGVS 2 p.7/13) Deze redenen vormen geen afdoende verklaring voor het feit dat u pas op 14 juli 2016 een tweede asielaanvraag indiende terwijl u reeds lange tijd in België bent en sinds maart 2016 in het gesloten opvangcentrum te Merksplas verblijft. Bijgevolg had u meermaals de kans om opnieuw een asielaanvraag in te dienen maar achtte u dit niet noodzakelijk wat er op wijst dat u de bescherming van de Belgische staat niet noodzakelijk achtte. Alles wijst er dan ook op dat u uw tweede asielaanvraag

eerder indiende ter voorkoming van uw voorziene repatriëring, dan omwille van een oprechte nood aan internationale bescherming.

Ten derde was u nog steeds niet in staat om een overtuigend en geloofwaardig bewijs van uw beweerde terugkeer naar Pakistan en het hieropvolgend onafgebroken verblijf in uw land van herkomst tussen 2009 en 2011 voor te leggen. Ter ondersteuning van uw terugkeer van Griekenland naar Pakistan in 2009 legde u een fotokopie van twee pagina's uit uw paspoort voor dat u in 2008 in Griekenland verkreeg, een identiteitskaart en u toonde een kopie van een NICOP (zie gehoorverslag CGVS 2 p.3/13, groene map). In verband met de fotokopieën uit uw paspoort, dient u gewezen te worden op het feit dat u slechts fotokopieën van de twee eerste pagina's voorlegde en niet van de overige pagina's uit dat paspoort waarin de in- en uitreisstempels zich zouden bevinden. Daarenboven dient het CGVS te herhalen dat u louter fotokopieën voorlegt. Verder is het eigenaardig dat u plots in staat bent om fotokopieën van identiteitsdocumenten voor te leggen, maar nog steeds geen originele exemplaren kan voorleggen. U verklaart niet te weten waar uw originele paspoort zich bevindt en vermoedt dat het verloren ging tijdens renovatiewerken aan uw huis (zie gehoorverslag CGVS 2 p.4-5/13). Net zoals boven reeds werd vermeld, kan het CGVS er geen geloof aan hechten dat de originele documenten verloren gingen en de fotokopieën niet. Het CGVS vermoedt dan ook ten eerste dat u uw origineel paspoort achterhoudt om de daarin vervatte informatie betreffende uw in- en uitreizen te verhullen. Ook de voorgelegde fotokopie van uw identiteitskaart die werd uitgegeven in 2007 in Pakistan, en NICOP die werd uitgegeven in 2008 in Griekenland, vormen geen bewijs van uw terugkeer naar Pakistan in 2009 of uw onafgebroken verblijf in Pakistan tussen 2009 en 2011. U verklaarde dat er zich in het opvangcentrum een dvd bevindt waarop u te zien bent op het trouwfeest van uw broer in Pakistan. Ook dit document kan het CGVS niet overtuigen van uw beweerde onafgebroken verblijf in Pakistan. Het gaat hier immers enkel om een momentopname. Daarnaast werd u tijdens het gehoor in het kader van uw tweede asielaanvraag gewezen op het feit dat u tijdens uw eerste asielaanvraag uw verblijf in Griekenland verzweeg, maar ontkende u dit ten eerste. Als verklaring voor deze contradictie legde u de oorzaak bij de tolk van de eerste AA, iets wat u wel vaker deed (zie gehoorverslag CGVS 2 p.3/13). Nochtans blijkt uit de verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde, dat u initieel ontkende dat u Pakistan reeds voor 2011 had verlaten en voordien nooit in een ander Europees land heeft verbleven (zie gehoorverslag CGVS 9 februari 2012 2;4;10/10). Naast het feit dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag uw verblijf in Griekenland in eerste instantie verzweeg, legde u tegenstrijdige verklaringen af omtrent de dit verblijf. Zo stelde u in het kader van uw eerste asielaanvraag dat u er slechts twee tot drie maanden verbleef terwijl u in het kader van uw huidige asielaanvraag verklaart dat u er langer dan een jaar verbleef. Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen stelde u dat u dit niet eerder verklaarde en kort moest zijn in uw verklaringen (zie gehoorverslag CGVS 2 p.5/13, zie gehoorverslag CGVS 9 februari 2012 p.4/10). Verder verklaarde u op 9 februari 2012 dat u Pakistan in 2007 verliet omwille van een persoonlijk conflict en u terugkeerde nadat dit conflict was opgelost. Echter, in het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u dat u Pakistan in 2007 verliet omdat u wilde rondreizen en u in 2009 terugkeerde omdat uw familie dit vroeg (zie gehoorverslag CGVS 1 p.11/22 en gehoorverslag CGVS 9 februari 2012 p. 4/10). Opnieuw legt u tegenstrijdige en bijgevolg niet geloofwaardige verklaringen af waardoor uw beweerde terugkeer naar Pakistan in 2009 en onafgebroken verblijf tot 2011 ondermijnd wordt. Tenslotte dient het CGVS hier aan toe te voegen dat u in 2007 in Griekenland een asielaanvraag indiende, en u verklaarde dat u dit enkel deed om er over verblijfsdocumenten te beschikken (zie gehoorverslag CGVS 1 p.14/22). Hieruit blijkt dan ook dat u de asielprocedure bewust misbruikte in het verleden om over geldige verblijfsdocumenten te beschikken, wat uw geloofwaardigheid verder ondermijnt.

Naast het feit dat uw geloofwaardigheid reeds ernstig werd ondermijnd en u uw onafgebroken terugkeer naar Pakistan van 2009 tot 2011 niet aannemelijk maakte, dient het CGVS u erop te wijzen dat u tegenstrijdige en vage verklaringen aflegt betreffende essentiële elementen in uw asielrelaas. Zo stemmen uw verklaringen uit uw eerste en tweede asielaanvraag betreffende enkele belangrijke gebeurtenissen die voor 23 september 2011 zouden hebben plaatsgevonden niet overeen. Uit de verklaringen die u aflegde in het kader van uw eerste asielaanvraag blijkt immers dat u destijds stelde u en S. (...) op 22 september 2011 werden betrappt door haar vader, en u de volgende dag werd beschoten door enkele mannen (zie gehoorverslag CGVS 9 februari 2012 p.6/10). Hierdoor diende u uw dorp en vervolgens Pakistan te verlaten. Gezien u niets vermeldde van deze belangrijke gebeurtenis in het kader van uw tweede asielaanvraag, werd u gevraagd naar de omstandigheden waarin u S. (...) voor het laatst zag in Pakistan. Gezien de verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde, is het eigenaardig dat u bij uw tweede asielaanvraag niet meer wist wanneer u S. (...) voor het laatst zag en zich de omstandigheden niet meer herinnerde. Ook verklaarde u dat er zich geen andere incidenten hebben voorgedaan voordat S. (...) naar het ziekenhuis werd gebracht in september 2011 (zie gehoorverslag CGVS 2 p.8-9/13). U werd met de verklaringen uit uw eerste asielaanvraag geconfronteerd en stelde dat dit fout was. De oorzaak van deze contradictie legde u bij de tolk uit uw

eerste asielaanvraag (zie gehoorverslag CGVS 2 p.10/13). Dit is een loze verklaring waar het CGVS absoluut geen geloof aan hecht. Bovendien blijkt uit uw eerdere verklaringen die dateren van 2011 en 2012 dat u meermaals stelde dat S. (...) haar vader op 22 september 2011 thuiskwam wanneer u daar ook was (zie vragenlijst CGVS 16 november 2011 punt 5, gehoorverslag CGVS 9 februari 2012 p.6/10). Verder maakte u destijds, in 2011 en 2012, geen enkele melding van het feit dat S. (...) zou zijn flauwgevalen, naar het ziekenhuis werd gebracht en haar familie zo te weten kwam dat jullie een relatie hadden. U verklaarde op 22 augustus 2016 dat haar ouders voor september 2011 niet wisten dat jullie een relatie hadden (zie gehoorverslag CGVS 2 p.8-9/13). Opnieuw komt deze verklaring niet overeen met uw eerdere verklaringen. Zo verklaarde u tijdens uw eerste asielaanvraag dat ze hier sinds mei 2011 op de hoogte van waren en haar ouders haar nadien niet meer naar school lieten gaan (zie gehoorverslag CGVS 9 februari 2010 p.6/10, vragenlijst CGVS 16 november 2011 punt 5). Ten slotte verklaarde u in het kader van uw eerste asielaanvraag dat u sinds maart 2011 een relatie had met S. (...), maar was u niet in staat om op 22 augustus 2016 te vertellen sinds wanneer jullie een relatie hadden of hoelang deze relatie ongeveer duurde (zie gehoorverslag CGVS 2 p.7-8/13). Opnieuw wijzen deze vage en tegenstrijdige verklaring erop dat de door u aangehaalde gebeurtenissen waardoor u Pakistan diende te verlaten en niet kan terugkeren, niet hebben plaatsgevonden.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber- Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, sektarische clashes, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit dezelfde informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Volledigheidshalve wijst het CGVS ook nog naar informatie waarover het beschikt en waaruit niet blijkt dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert aan als volgt:

"II. 1. Enig middel

Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

II.1.3. In de mate waarin er zich contradicties en omissies in het verhaal van de verzoekende partij voordoen zijn deze zeker niet van dien aard om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij te besluiten.

Zo stelt VEREECKE:

"Het feit dat een omstandigheid tijdens een verhoor vermeld wordt en niet tijdens een ander verhoor, zorgt niet noodzakelijk voor een tegenstrijdigheid. Niet alle gevallen van weglating mogen leiden tot het in vraag stellen van de goede trouw van de asielzoeker."

(Vereecke, V., Het nieuwe asiel- en verblijfsrecht, Story Publishers, Gent 2008, p. 49).

Dit wordt ook bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State:

"Certaines des omissions et contradictions relevées par la partie adverse dans les déclarations successives du requérant doivent par ailleurs être écartées ou relativisées.

[...]

Le fait de ne pas mentionner une circonstance lors d'une audition puis de la mentionner lors d'une autre ne constitue pas nécessairement une contradiction. Il peut s'agir d'une simple omission qui ne saurait être considérée, en toute hypothèse, comme étant de nature à faire suspecter la bonne foi du demandeur d'asile."

(R.v.St. 173.899, 7 augustus 2007)

II.1.4 Verwerende partij motiveert vooreerst als volgt:

[citaat bestreden beslissing]

Uiteraard blijft verzoekende partij achter haar eerste asielrelaas staan. Haar problemen zijn immers ontstaan als gevolg van haar verboden relatie met S. (...). Dit heeft S. (...) uiteindelijk haar leven gekost en heeft verzoekende partij gedwongen om haar land te verlaten. Er werd tijdens de eerste asielaanvraag geen geloof gehecht aan het asielrelaas van verzoekenede partij. Thans legt zij immers verschillende stukken voor – zoals de getuigenissen van de dorpsoudsten – die haar vrees en problemen bevestigen. Het is dan ook niet ernstig van verwerende partij het asielrelaas van verzoekende partij zondermeer als ongeloofwaardig af te doen omdat haar eerste asielaanvraag negatief werd afgesloten.

II.1.5 Vervolgens verwijt verwerende partij verzoekende partij te lang te hebben gewacht alvorens een nieuwe asielaanvraag te hebben ingediend:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij heeft geen asielaanvraag ingediend, op aanraden van kennissen en omdat zij zich in België veilig achtte. Zij bleef ver weg van problemen en kon hier overleven, zonder te vrezen voor haar leven. Wanneer zij opgepakt werd, besepte zij dat zij haar leven riskeerde door geen asielaanvraag in te dienen en vroeg zij asiel aan vanuit het gesloten centrum.

II.1.6 Wat betreft de fotokopieën van haar paspoort en identiteitskaart, merkt verzoekende partij op dat zij enkel in het bezit is van deze documenten en zij de originele documenten verloren heeft. Zij betwist de stelling van verwerende partij dat zij haar originele paspoort nog zou bezitten en achterhouden voor het CGVS.

II.1.7 Wat betreft de data die verzoekende partij zich niet meer herinnerde tijdens haar tweede asielaanvraag, wenst zij op te merken dat de feiten dateren van meer dan 5 jaar geleden, in tegenstelling tot haar eerste asielaanvraag in november 2011, wanneer de feiten dateerden van enkele maanden ervoor.

II.1.8. Verwerende partij is in de thans bestreden beslissing nooit ingegaan op de effectieve vrees van verzoekende partij om vermoord te worden door de familieleden van S. (...), als gevolg van erewraak. Verzoekende partij vreest voor haar leven in Pakistan en vreest de autoriteiten en haar ooms.

Verzoekende partij wenst dan ook de bescherming van de Belgische autoriteiten, zij vreest nog steeds vermoord te worden door de familieleden van S. (...).

II.1.9. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

De negatieve beslissing van de verwerende partij is gebaseerd op het feit dat de verwerende partij geen geloof hecht aan het asielrelaas. De verzoekende partij heeft wel degelijk een geloofwaardig asielrelaas.

II.1.10. Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen.

Daarom wordt dan ook in hoofdorde gevraagd om de thans bestreden beslissing te vernietigen; subsidiair om de vluchtelingenstatus toe te kennen en subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen”.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een algemene en theoretische toelichting of het citeren van internationale bepalingen of nationale bepalingen of beginselen in het verzoekschrift laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoeker aanspraak kan maken op een status van internationale bescherming.

2.3. Waar verzoeker betoogt dat hij volhardt in zijn eerste asielrelaas en de problemen die zijn ontstaan uit de verboden relatie met S.(...), merkt de Raad op dat dit geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker kan evenmin worden bijgetreden dat zijn asielrelaas “zondermeer” als ongeloofwaardig wordt afgedaan omdat zijn eerste asielaanvraag negatief werd afgesloten. Hij gaat hier voorbij aan het feit dat de voorgelegde documenten worden besproken in de zin dat deze niets toevoegen aan het eerste asielrelaas dat ongeloofwaardig werd geacht. Bovendien beaamt de Raad dat deze documenten slechts kopieën betreffen die dus met het nodige knip- en plakwerk gemakkelijk te fabriceren zijn, alsook dat uit objectieve informatie (Landeninformatie, stuk 16, nr. 1) blijkt dat corruptie en documentenfraude veelvuldig voorkomt in Pakistan. Tot slot betwist verzoeker niet met concrete argumenten de motivering dat zijn verklaringen over de originelen niet aannemelijk is, maar herhaalt deze alleen maar.

Verzoekers toelichting dat hij zich veilig voelde en op aanraden van kennissen geen nieuwe asielaanvraag had ingediend totdat hij in het gesloten centrum verbleef, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker vijf maanden heeft gewacht alvorens zijn tweede asielaanvraag in te dienen in het gesloten centrum. Bovendien was verzoeker ook beter op de hoogte, aangezien hij tijdens zijn interview aangaf dat hij documenten moest hebben in Griekenland in de periode 2007-2009 toen hij illegaal naar daar was gereisd, er daarom een asielaanvraag heeft ingediend en bij zijn terugkeer zijn document heeft doorgegeven aan een vriend die op hem lijkt (CGVS-gehoorverslag, stuk 9, p. 11, 13, 14). Dergelijke handelswijze ondermijnt verzoekers toelichting.

Met de loutere stelling dat hij enkel de kopieën van zijn paspoort en identiteitskaart bezit en de originele documenten heeft verloren en dus geenszins het originele paspoort achterhoudt, stelt hij de motivering van de bestreden beslissing op dit punt niet in een ander daglicht.

De loutere verwijzing naar het feit dat de voorgehouden feiten zich meer dan vijf jaar geleden hebben afgespeeld doet evenmin afbreuk aan de concrete motivering van de bestreden beslissing dat verzoeker vage en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de voorgehouden problemen in Pakistan waardoor hij Pakistan diende te verlaten en niet kan terugkeren.

Verzoeker kan niet worden gevolgd dat de bestreden beslissing niet is ingegaan op zijn vrees voor vervolging als gevolg van erewraak. De vaststellingen in de bestreden beslissing zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

De Raad neemt de bestreden beslissing integraal over.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat er echter geen concrete elementen voorhanden zijn die wijzen op een dergelijk risico.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

S. VAN CAMP